

SPREKENDE GEBOUWEN

GEVANGENIS WORDT HOTEL

WAAR POLLARTSTRAAT 7 IN ROERMOND ARCHITECT MAARTEN ENGELMAN OPDRACHTGEVER VAN DER VALK
BOUWJAAR 1863 HUIDIGE BESTEMMING HOTEL BIJZONDER TOT 2007 WAS HET EEN GEVANGENIS

TEKST: *Ellen Leijser* FOTOGRAFIE: *Graciela Rossetto*

In het statige pand in Roermond zaten meer dan honderd jaar mannen en vrouwen opgesloten. In het Arresthuis slapen nu de hotelgasten in alle ruimte en luxe.

De koks in de open keukens dragen gestreepte boevenmutsen, in de fruitschaal glinstert een zilveren kunstpistool en bij de receptie ligt een ijzeren bol met ketting die we kennen uit films over Amerikaanse gevangenen. De oude celdeuren – toegepast bij de toiletten – sluiten met een zware schuif en zelfs de wijn ligt opgeslagen achter tralies. Het is duidelijk: de geschiedenis van het gebouw komt op alle manieren op je af.

Het statige pand in het centrum van Roermond werd in 1863 gebouwd als gevangenis. Meer dan honderd jaar werden hier mannen en vrouwen voor langere tijd opgesloten. Tussen 2002 en 2007 werd het gebruikt als opvang voor bolletjesslikkers die op Schiphol waren aangehouden. In de stad stond de gevangenis dan ook bekend als 'Bolletjesbajes'. Nadat de laatste drugsmokke-laars vertrokken, stond het pand enige jaren leeg. Een nieuwe functie lonkte. Architect Maarten Engelman bedacht

een ingenieus plan waarbij de bestemming 'overnachten' gelijk bleef. Al is een overnachting tegenwoordig vrijwillig. De renovatie was vooral een kwestie van 'veel strippen en puinruimen', zegt Engelman. 'We hebben het gebouw teruggebracht naar hoe het oorspronkelijk was.' Twee jaar lang werd er gesloopt en gebouwd. In april 2011 kwamen de eerste hotelgasten.

Achter de tralies

Met Engelman en hoteldirecteur Rob Polman staan we in de metershoge centrale hal. Het cellenblok bleef grotendeels intact. 'Een geniaal idee, al zeggen we het zelf', lacht Engelman. Links en rechts zien we celdeuren. De gietijzeren trappen en de typerende balustrades verwijzen naar het verleden: zo hoort een gevangenis er uit te zien. Met een beetje fantasie kun je de gevangenen nog zien lopen over de balustrade, op weg naar hun cel. Engelman: 'Van drie cellen hebben we één kamer gemaakt. We hebben de drie cellen zo gekoppeld dat je de oude structuur nog kunt zien. >

Architect Maarten Engelman. Het statige pand in het centrum van Roermond. **Rechterpagina:** De gietijzeren balustrade en trap verwijzen naar het gevangenisverleden. >

In de 24 kamers hangen foto's van Amerikaanse gevangenen, een kunstproject van fotograaf Cees Roelofs. Het grote glazen raam aan de achterzijde van de centrale hal. Rechts Suite De Rechter.

Aan de buitenkant van het Arresthuis is weinig veranderd. 'We wilden laten zien hoe het vroeger was.'

Met een beetje fantasie kun je de gevangenen nog rond zien lopen

We hebben er dus niet zomaar een muur tussenuit gesloopt. De gast heeft nu een cel om te wassen, een cel om te slapen en een cel om te zitten.' Uiteraard zitten aan de buitenkant van de ramen dikke tralies. Die zijn gebleven. Dat moest ook, want het is een monument. In de 24 kamers hangen levensgrote foto's van Amerikaanse gevangenen die levenslang hebben gekregen of zelfs wachten op de strop. Een intrigerend kunstproject van fotograaf Cees Roelofs. Directeur Polman, vierde generatie Van der Valk: 'Elke kamer heeft een andere boef. Je kunt dus je favoriete misdadiger kiezen, haha. Zonder gekheid, het zijn vrij confronterende foto's, maar wij vinden dat het er heel mooi bij past. Bovendien hangen de foto's niet boven het bed. Met dit project bereik je precies wat je met kunst wil bereiken: mensen gaan er over nadenken.' Voor we een kijkje nemen in de luxe suites van het hotel wijst Engelman op het grote glazen raam aan de achterzijde van de centrale hal. 'Het lijkt wel een kathedraal, vind je niet?'

Van cel naar suite

De suites aan de voorzijde van het gebouw zijn alle vier met andere accenten ingericht. In suite De Cipier is alles in stemmig blauw. Boven het bed een foto met een grote sleutel. In suite De Advocaat overheerst de kleur antraciet. De openhaard brandt en er liggen

bloemetjes op het grote bed. De nieuwe gasten kunnen elk moment komen. Suite De Rechter is ruim, wit en baadt in een mooi licht. Om het bad kun je wandelen. Suite De Directeur is de grootste van het stel. 'Onlangs eindigde deze kamer op de tiende plaats bij de verkiezing Mooiste Hotelkamer 2011', glundert een trotse Polman. De zolder moet nog onder handen worden genomen. Polman: 'Daar willen we drie extra suites maken. Zeker omdat de suites goed lopen. Daar willen we snel mee beginnen.' Tijdens de renovatie kwamen prachtige oude plafondbalken en gemetselde gewelfjes te voorschijn. Engelman: 'Je had ze ook mooi glad kunnen stucen, maar wij willen juist de geschiedenis van het gebouw laten zien. We willen laten zien hoe het vroeger was.' Aan de buitenkant is weinig veranderd, alleen de kleur is veranderd. Op voorspraak van Polmans moeder, die verantwoordelijk was voor de strakke inrichting van het hotel, is het stucwerk zwart geschilderd. Dankzij de witte accenten krijgt het gebouw een art nouveau-uitstraling. Volgens Engelman was de oorspronkelijke kleur niet meer te achterhalen. 'Het bisschoppelijk paleis dat er naast ligt, was zelfs geel.' Als we na de rondleiding neerploffen bij de knusse openhaard zou je het verleden bijna vergeten. Niets staat een aangenaam verblijf in de weg. Levenslang is hier geen straf! ☺